

EXCURSIÓ CICLOTURISTA ALS PIRINEUS

Juanma

Aquest any, seguint la tradició de la penya ciclista de fer una excursió per escalar algun port mític, ens hem desplaçat fins als Pirineus: Vielha (Lleida) ha estat el lloc elegit per a fer l'estança.

Els participants de l'excursió d'aquest any han sigut:

Gustau, la seua dona Inma i la seua filla Júlia, Paco Muñoz, la seua dona Verònica i la seua filla Verònica, Reinaldo Muñoz, la seua dona M^o Carmen i el seu fill Sergi, també Gabriel, Jacobo, Santi Tena, Daniel, Paco Cuevas, Pedro Marín i Juanma que sóc el que escric aquestes lletres.

Com que en la penya ciclista hi havia gent que encara no havia escalat el Tourmalet, vam pensar de repetir l'excursió que va fer la penya l'any 1998, (que va ser la primera eixida de la penya), però es van afegir al recorregut inicial tres ports més, l'Aspin, el Peyresourde i el Portillon, una etapa de 130 km amb quatre ports, un d'especial el Tourmalet i els altres tres de la categoria ja nomenats abans, un recorregut semblant a una etapa del Tour de França de les anomenades etapes reina. Parlant d'açò, el Tour de França d'aquest any 2005 també passa per dos dels ports que nosaltres vam escalar, el Portillon i el Peyresourde.

Agafàrem els cotxes per anar a Ste Marie de Campan el poblet on comença el Tourmalet, anàvem tots concentrats pensant en l'etapa que ens havíem plantejat fer, tots cavilant si seria massa dura o no ho seria, però només arribàrem dalt del coll del Portillon tots ens quedàrem bocabadats per l'espectacle que els nostres ulls estaven admirant, els pics de la serralada dels Pirineus, quasi tots tenien les vessants plenes de glaceres, feia l'aspecte que el temps no haguera passat i encara fóra hivern.

Però aquesta sensació tan agradable va durar ben poc, només el temps que el cotxe va començar a baixar el port, el cor ens va començar a bategar de valent quan unes costeres d'un desnivell impressionant van aparèixer davant nosaltres; i això que aquest port

era el que tots consideràvem menys dur i que, a més a més, era l'últim que escalaríem. Ens miràvem però no ens deïem res; tots pensàvem que l'etapa aquesta seria diferent de les que estem acostumats.

Admirant el paisatge i les costeres de la carretera van passar quasi dues hores fins a Ste Marie de Campan.

Després de muntar les bicicletes i agafar l'aigua d'una font típica d'aquest poblet, començàrem a escalar el Tourmalet, cadaseu a la seua

marxa i donant-nos la llibertat de provar com estàvem de forma, aquesta forma física obtinguda durant tot un any de sacrificis damunt de la bicicleta.

Després d'una hora i quaranta minuts ja hi erem tots a dalt del port, un port de 2115 m. d'alçària, 17,2 km de llargària i un pendent mitjà del 7,4%.

L'ambient de ciclisme en aquesta muntanya és impressionant. Durant l'estona que vam estar dalt, una gran quantitat de ciclistes van fer el cim com nosaltres, feien fotos, compraven records, entraven al bar que hi ha en el mateix cim. És bo veure que per eixe món també hi ha gent que té la mateixa afició que tu.

Nosaltres continuàrem la marxa i després de fer un àpat en terra francesa, ens esperava l'Aspin un port de 1490 m d'alçària, 6 km de llargària i un pendent mitjà del 6,8%, aquest port es va fer molt dur perquè havíem acabat de dinar. Com a cosa curiosa, us contaré que al capdamunt del port hi havia un ramat de vaques, que vam haver d'esquivar per passar per allí.

Després de fer el cim i de refrescar-nos un poc, vam fer la baixada fins al poble d'Arreau, des d'on agafàrem la carretera en direcció a Bordères - Louron on començava el tercer port el Peyresourde de 1569 m d'alçària, 10 km de llargària i un pendent mitjà del 6,8%; també es va fer dur però la baixada va ser, amb diferència, la més bonica, pel paisatge tant verdós. En arribar baix al poble, Bagnères de Luchon, alguns participants de la penya vam dir que ja en teníem prou de bicicleta i només van continuar la etapa els més valents, ja que encara quedava un port i amb les rampes més dures.

A poc a poc, també vam escalar el Portillon, un port de 1290 m d'alçària, 8 km llargària i un pendent mitjà del 8,1%. Dalt d'aquest port abans hi havia una douana de pas fronterer entre França i Espanya. Després de 8 hores pedalejant, vam arribar al destí final: Vielha. L'etapa fou, sens dubte, la més dura que havíem fet mai, però la satisfacció d'haver-la acabada era molt major que qualsevol tipus de cansament, i això es reflectia en la nostra cara relaxada.

Després de la dutxa revitalitzant i el sopar abundant, vam seure al voltant d'unes cervetes per donar-li fi a un dia de bicicleta pels Pirineus.

Fins aviat.

